

တက္ကသိုလ်နေပင်းဒေါင်

နဂါးနိုင်စား

စာစဉ် - ၂

အခန်း(၁၃) ရွှေခြင်္သေ့မင်း

ချန်ကျင်းဖန်သည် ဝေလငါးဂိုဏ်း၏ လှေကြီးကို တိုက်ခိုက်စဉ်က အဘယ်မျှ အားမာန် ကောင်းသော်လည်း ယခုမူ ရှက်စွန်း၏ သိုင်းကွက် တစ်ချက်တည်းနှင့် အသက်ထွက်သွားရပြီ ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအခါ ဆက်ရက်အဖွဲ့သား ငါးယောက် ရုတ်တရက်ခုန်ထွက်လာပြီး နှစ်ယောက်က ချန်ကျင်းဖန်၏ အလောင်းကို ပွေ့ယူလိုက်၏။ ကျန်သုံးယောက်ကမူ လက်နက်ကိုယ်စီ ဆွဲထုတ်လိုက် ပြီး ရှက်စွန်းအား တိုက်ခိုက်လေ၏။ ရှက်စွန်းက သူတို့ ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးနေလိုက်၏။ တစ်ချိန်တည်း တွင် ပင် ညာဘက်လက်မှ ကိုင်ထားသော သံဆူးတုတ်ကြီးဖြင့် မီးဖိုအောက်မှ လျှို့၍ အထက်သို့ လှန် တင်လိုက်သည် ။ ထိုအခါ ဧရာမမီးဖိုကြီးသည် မြောက်တက်သွားပြီး ရှက်စွန်းကို တိုက်ခိုက်လာ သော ဆက်ရက်ဂိုဏ်းသားသုံးယောက်ကို လှိုမ့်၍ သတ်ပစ်လိုက်ပြီးဖြစ်သလို ဆက်ရက်အဖွဲ့သား နှစ်ယောက်ကိုပါ လှိုမ့်၍ သတ် လိုက်လေတော့၏။

ကပြန်လူ့အ ဘေးလုံးမဲ့၍ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်သွား၏။ ကျန်းချွေးဆန်းမှာ ...

"ငါ အသက်မကြီးပေမယ့် သိုင်းလောကမှာ ရှိတဲ့ ထိပ်တန်း သိုင်းသမားတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရ ပေါင်း မနည်းတော့ပါဘူး၊ ဒီလူထွား

ရှက်စွန်းကြီးလို အားအလွန်သန်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သိုင်းသမားများ တော့ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး" ဟု စိတ်ထဲမှ တွေးနေမိ၏။ ဆက်၍ လည်း ...

"ငါဒီလူ့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ တိုက်ခိုက်လို့ မနိုင်နိုင်ဘူး၊ အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုနှစ်လည်း သူ့ကို နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အို ... ငါတို့ ဟူတန်းခုနစ်ဖော်က ဝိုင်းဝန်းပြီး သူ့ကို တိုက်ခိုက်ရင်တောင် နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီသိုင်းလောကမှာ ငါတို့ ဆရာကြီး ကျန်းဆန်းဖုန်း ကိုယ်တိုင် တောင်ပေါ်က ဆင်းပြီး တိုက်ခိုက်မှ ပဲ နိုင်နိုင်မယ်" ဟု တွေးမိပြန်၏။

ထိုအချိန်တွင် ရှက်စွန်းက နဂါးနိုင်ဓားကို ယူ၍ လက်ချောင်းဖြင့် တစ်ချက်တောက်လိုက်၏။ ဓားကိုယ်ထည်မှ ထွက်လာသော အသံက သံအသံလည်း မဟုတ်။ သစ်သားသံလည်း မဟုတ်။ ဘာသံ မှန်းမသိသော အသံတစ်မျိုး ထွက်လို့ လာ၏။ ရှက်စွန်းက ထိုအသံကို နားစိုက်ထောင်လိုက်ပြီးနောက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ...

"ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကို ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ တကယ့် ဓားကောင်း" ဟု ချီးမွမ်းနေလေ၏။

ပြီးလျှင် သူက ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်ရာ ပေကွေးချို၏ နံဘေးရှိ ခုံပေါ်တွင် ဓားအိမ်အား ချထားသည် ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် ...

"ဓားအိမ်က ဒီနဂါးနိုင်ဓားရဲ့ ဓားအိမ်ပဲမဟုတ်လား၊ ယူလာခဲ့စမ်းပါ" ဟု ပေကွေးချိုအား ပြောလိုက်၏။

ပေကွေးချိုက မလှုပ်မယှက် ထိုင်လျက်နေလေ၏။ အကြောင်းမူ သူက ဤသို့ တွေးမိ၏။ "ဤလို အခြေအနေမျိုးတွင် သူ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ အသက်ရှင်ခွင့် ရနိုင်မည်မဟုတ်၊ အကယ်၍ ဓားအိမ်ကို ပေးလိုက်လျှင်လည်း သိက္ခာကျရုံမှ တစ်ပါး အကျိုးမထူး" ဟု တွေးမိလေသည် ။

ထို့ကြောင့် သူက ...

"ခင်ဗျား ကျုပ်ကို သတ်ချင်သတ်ပါ။ ဓားအိမ်ကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီမှာ ရှက်စွန်း၊ ကျုပ်က သတ္တိကြောင်တဲ့ လူစားမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး ဗျ" ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

ရှက်စွန်းက ခနဲ ပြုံး ပြုံးလျက် ...

"ဪ ခင်ဗျားက တကယ့်သတ္တိခဲပါပဲလား၊ မျက်ခုံးဖြူဂိုဏ်းထဲမှာ လူတော်တွေ ရှိသားပဲကိုး" ဟု ပြန်ပြောပြီး ရုတ်တရက် လက်ထဲမှ ဓားကို ပေးကွေးချုံ့ထံ ပစ်ပေါက် လိုက်လေ၏။

ပေးကွေးချုံ့က ရုတ်တရက် တိုးဝင်လာသော ဓားကို လက်ဖြင့် မဖမ်းရဲဘဲ နံဘေးသို့ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ထူးဆန်းသောမြင်ကွင်းက ပေါ်လာပါ၏။

ထိုအခါ ရှက်စွန်းက ဓားကို အသာအယာ ဖမ်းယူပြီး ခါးကြားထဲ ထိုးထည့် လိုက်လေ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ရသော သိုင်းသမား ပရိသတ်အားလုံးမှာ အံ့ဩလွန်း သဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြလေသည် ။

ရှက်စွန်းသည် ဓားကို ခါးကြားထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး ဘေးပတ်လည်ရှိ သိုင်းသမားများကို တစ်ယောက်ချင်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

"ငါ ဒီဓားကို ယူလိုက်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းတို့ ဘာပြောချင်ကြသေးလဲ"

ရှက်စွန်းက ထိုမေးခွန်းကို အားလုံးကြားအောင် နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မေးလိုက်သော်လည်း မည်သူမျှ နှုတ်တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိချေ။ သို့ရာတွင် ရုတ်တရက် ဟိုင်ဆားဂိုဏ်းမှ လူတစ်ယောက်ထ၍ ...

"ဆရာကြီးရဲ့ ဂုဏ်သတင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ အလွန်ကျော်ကြားနေတာပဲ။ ဒီဓားကိုလည်း ဆရာကြီးပဲ ရထိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး သဘောတူပါတယ်"ဟု ဆိုလေ၏။

ရှက်စွန်းက ဟိုင်းဆားဂိုဏ်းသားအား ရွှန်းတောက်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

"ဟေ့ ... မင်းက ဟိုင်းဆားဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင် ကွယ်ပေါ် ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆရာကြီး"

ထိုလူက မိမိ၏ နာမည်ကို ရှက်စွန်းကဲ့သို့ သိုင်းအကျော်အမော်က သိသည် ဟု သိရသော် လွန်စွာအားတက်သွားလေ၏။ ထိုစဉ် ရှက်စွန်းက ...

"နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ငါ့ဂုဏ်သတင်းကို ကောင်းကောင်း ကြီးကြားဖူးတယ်ဆိုတော့ ငါကသိုင်းလောကမှာ ဘာကောင်းမှုတွေများ ပြုခဲ့လဲ၊ ပြောစမ်းပါဦးကွ"

"ဒါ ... ဒါတော့ ..."

ကွယ်ပေါ်မှာ အထစ်အငေါ့ ဖြစ်သွား၏။ အမှန်လည်း ရှက်စွန်းအကြောင်းကို သူသိသည် မဟုတ်ပေ။ ရှက်စွန်းက သရော်ပြီး တစ်ချက်ပြီးလျက် ...

"ဒီမှာ ၊ ဖြီးတာဖျန်းတာ ငါ မကြိုက်ဘူး၊ ငါ့အကြောင်းကို မင်းဘာတစ်ခုမှ သိတာမဟုတ်ဘဲ နဲ့ ဘာလို့ သိသလိုလို ပြောရတာလဲကွ၊ ဒီတော့ ငါပြောမယ်၊ မင်း နားထောင်၊ ဟောဒီ ဓားကို ပထမဦးဆုံး မင်းတို့ ဟိုင်ဆားဂိုဏ်းက ရလိုက်တယ်၊ နောက်တော့ ချန်ပေတောင်က အဘိုးကြီး

သုံးယောက်က ဖြတ်လုတယ်၊ နောက်တော့ကာ ဟူတန်းဂိုဏ်းက ရီတိုက်ရွှင်ရဲ့ လက်ထဲကို ရောက်သွားတယ်"

ကျန်းချွေးဆန်းသည် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်သုံးပြီး ရီတိုက်ရွှင်ရဲ့ လက်ထဲက လုယူသွားတယ်၊ ဟေး ... ဟေး ... ဟေး၊ မင်းတို့ ဟိုင်ဆားဂိုဏ်းက ဒီဓားကိုမှ မရနိုင်တော့တဲ့ နောက်တော့ ငါယူတာ ကိုသဘောတူရတော့မှာ ပေါ့ကွာ၊ ဒီမှာ ကွယ်ပေါ့၊ မင်းလို အခြေအနေကြည့်ပြီးမှာ အချောင်လိုက်ဖား နေတဲ့ လူမျိုးကို ငါ အမုန်းဆုံးပဲကွ၊ ကဲ ... မတ်တတ်ရပ်ပြီး ငါ့ဆီ ထွက်လာခဲ့စမ်း၊ ထွက်ခဲ့စမ်း"

ကွယ်ပေါ့မှာ ရှက်စွန်း၏ ပြင်းထန်သော လေသံကို မလွန်ဆန်ဝံ့ဘဲ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ လျှောက်ထွက်လာ၏။ သူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် တုန်ယင်နေသည် ။

ကျန်းချွေးဆန်းမူ စောစောစဉ်က စကားတစ်ခွန်းသာ ထပ်တလဲလဲ ကြားယောင်နေ၏။

"မျက်ခုံးဖြူဂိုဏ်းက ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်သုံးပြီး ရီတိုက်ရွှင်လက်ထဲက နေ လုယူတယ်"

ကျန်းချွေးဆန်းက ချင်တူးတူးအား စိမ်းစိမ်းစူးစူး ကြည့်လိုက်၏။ ချင်တူးတူး၏ မျက်နှာမှာ လည်း ထိုစကားကြောင့်ပင်လော မပြောတတ်ဖြူရော်လျက်ရှိ၏။

ရှက်စွန်းက စကားဆက်ပြန်၏။

"မင်းတို့ ဟိုင်ဆားဂိုဏ်းရဲ့ သိုင်းပညာက ဘာမှ အသုံးကျတာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ က အဆိပ်တွေနဲ့ ပဲ လူတွေကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်နေတဲ့ တကယ့် ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းပဲကွ၊ ဒီမှာ ကွယ်ပေါ့၊ မနှစ် တုန်းက မင်းတို့ ရီထို

နယ်က သူဌေးကြီး ကျန်းတင်းရဲ့ မိသားစုတစ်ခုလုံးကို အဆိပ်ခတ်သတ်ပြီး ရွှေ၊ ငွေ၊ ဥစ္စာတွေကို အဓမ္မလုယူခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လားကွ ဟင်"

ကွယ်ပေါမှာ လွန်မင်းစွာ ထိတ်လန့်သွား၏။

အမှန်မူ ဤကိစ္စကို သူတို့ ဂိုဏ်းမှ လျှို့ဝှက်ထားသောကိစ္စ ဖြစ်၏။ ယခု ရှက်စွန်းက လူပုံအလယ်တွင် ဖော်ထုတ်ပြနေပြီ။ သူ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ သိပါသနည်း။ ကွယ်ပေါ ရွံ့ကြောက်စွာ တွေးနေစဉ်ပင် ရှက်စွန်းက ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် အမိန့်ပေးလေ၏။

"ဟိတ် ကွယ်ပေါ၊ မင်းတပည့်ကို အဆိပ်ဆားနှစ်ခွက်ယူလာခိုင်းခဲ့စမ်း၊ မင်းတို့ ဂိုဏ်းရဲ့ အဆိပ်ဆားက ဘယ်လောက်များ အဆိပ်ပြင်းသလဲ ဆိုတာ ငါ လက်တွေ့စမ်းသပ်ကြည့်မလို့ "

ကွယ်ပေါက သူတပည့်တစ်ယောက်အား အဆိပ်ဆားနှစ်ခွက် ယူခိုင်းလိုက်ရ၏။ ရှက်စွန်းသည် အဆိပ်ဆားနှစ်ခွက်ကို ကိုင်၍ နှာခေါင်းဖြင့် ရှူကြည့်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ရုတ်တရက် တစ်ခွက်ကိုမော့၍ သူ့ပါးစပ်ထဲသို့ အဆိပ်ဆားကို သွန်ထည့်ပြီး အားပါးတရ ဝါးစား လိုက်လေ၏။ ပြီးလျှင် ... "ငါတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက် တစ်ခွက်စီ စားကြရမယ်၊ ကဲ မင်းအလှည့်ပဲ"ဟု ဆို၏။

ကွယ်ပေါမှာ ဝမ်းလည်း သာ၊ ကြောက်လည်း ကြောက်သော ခံစားချက်နှစ်မျိုး တစ်ပြိုင် တည်းခံစားလိုက်ရ၏။ အကြောင်းမူ ရှက်စွန်းက သူ့ဘာသာသူ အဆိပ်ဆားကို သောက်ချ လိုက်သည် ကို မြင်ရ၍ ဝမ်းသာမိခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သူတို့ ၏ အဆိပ်ဆားက လွန်စွာ အဆိပ်ပြင်း၏။ မြို့ချရန်မဆိုထားနှင့် အရေပြားကလေးဖြင့် ထိရုံနှင့်ပင် အဆိပ်တက်၍ သေနိုင်သော အဆိ

ပ်မျိုးဖြစ်ပေရာ ရှက်စွန်းကဲ့သို့ ဝမ်းဗိုက်အရောက် သောက်မျိုချသော် မသေဘဲ ခံနိုင်အံ့လောဟု တွေးမိပြီး ဝမ်းသာမိခြင်းပဲ ဖြစ်၏။

ကြောက်ရွံ့သော အကြောင်းမူ ...

ရှက်စွန်းသည် သူကိုယ်တိုင် လူပုံအလယ်တွင် အဆိပ်ကို သောက်ရုံဖြင့် မပြီးသေးဘဲ မိမိကိုပါ သေဖော်ညှိသလို အဆိပ်ဆားမျိုခိုင်းနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ ထို့ကြောင့် သူက အကြောက်အကန် ငြင်းမည်ဟု နှုတ်ခမ်းကို ဟလိုက်မည်ပြုစဉ်မှာ ပင် ရှက်စွန်းက သူကိုယ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး ဂျှတ်ခနဲသူပါးရိုးကို ဖြုတ်ချလိုက်၏။ ပြီး ပါးစပ်ကို ပြန်မပိတ်နိုင်အောင် လုပ်လိုက်ပြီးလျှင် အဆိပ်ဆားကို ကွယ်ပေါ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ သွန်ချလေသည်။ ။

အချိန်ခဏငယ် အတွင်းမှာ ပင် အဆိပ်ဆား တစ်ခွက်လုံးသည် ကွယ်ပေါ၏ ဗိုက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားတော့၏။ ထိုအချိန်မှာ ပင် ရှက်စွန်းသည် ကွယ်ပေါ၏ ပါးရိုးကို ပြန်စေ့ပေးလိုက်၏။

ရှက်စွန်းတစ်ယောက် ဤသို့ ဤနှယ် ကွယ်ပေါအား အဆိပ်ဆားကို အတင်းပါးစပ်ဖြ၍ မျိုချ ခိုင်းခြင်းအတွက် သိုင်းသမားများ မည်သို့မျှ မခံစားရသည့်အပြင် ကျေနပ်ဝမ်းသာ၍ ပင် ဖြစ်နေ ကြ၏။ အဘယ့်ကြောင့်မူ ...

ရီထိုနယ်မှ သူဌေးကြီး ကျန်းတင်းမှာ လွန်စွာ သဘောသက္ကာယ ကောင်းသူဖြစ်ပြီး ထိုနယ် တစ်ဝိုက်ရှိ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူများ ၏ ကယ်တင်ရှင်လည်း ဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် ကျန်းတင်းသည် အသက်ရှည်ရှည် မနေရရုံမက သူ့မိသားစု တစ်ခုလုံးပါ ကုန်လွန် ခဲ့သောနှစ်က ရက်စက်စွာ အသတ်ခံလိုက်ရ၏။ ။ သို့သော် မည်သူမည်ဝါ သတ်သွားမှန်း မည်သူမျှ မသိကြ။ ထို့ကြောင့်

ထိုနယ်တကြောရှိ ဆင်းရဲချမ်းသာလူအများက ကျန်းတင်းနှင့်တကွ သူမိသားစု အတွက်ပါ ရင်ထုမနာ ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

ယခုမူ ကျန်းထင်းနှင့်တကွ သူမိသားစုကိုပါ တစ်ယောက်မကျန် သတ်သွားသော သူများမှာ ဟိုင်ဆားဂိုဏ်းမှ ဖြစ်ကြောင်း သိကြပြီဖြစ်ရာ ဟိုင်ဆားဂိုဏ်း၏ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ကွယ်ပေါအား ယခုကဲ့သို့ ရှက်စွန်းက ကလဲ့စားချေသောအားဖြင့် အဆိပ်ဆားမျိုးချခိုင်းသည် ကို မြင်ရ၍ ကျေနပ် ဝမ်းသာကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအခိုက် ရှက်စွန်းသည် သူ၏ ပါးစပ်ထဲမှ အဆိပ်ဆားများကို အားပါးတရ မျိုးချရင်း ...

"ငါ ရှက်စွန်းဟာ ဘယ်ကိစ္စကိုမဆို မျှတတာကိုပဲ ကြိုက်တယ်၊ တရားမျှတမှုကိုပဲ လိုလားတယ်၊ မင်း တစ်ခွက်စားရင် ငါကလည်း တစ်ခွက်စားတယ်" ဟု ကွယ်ပေါအား ပြောနေ လေ၏။

ကျန်းချွေးဆန်းမှာ သူ့အတွေးနှင့်သူရှိနေရာမှ ရှက်စွန်း၏ စကားနှင့် လက်တွေ့လုပ်ရပ်ကို မြင်ရသော် စိတ်ထဲမှ ...

"ဒီရှက်စွန်းဆိုတဲ့ လူဟာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပေမယ့် သူ့မျက်နှာက အင်မတန်တည်ကြည် ဖြောင့်မတ်ပုံပေါ်နေပါလား၊ ပြီးတော့ သူရက်စက်ကြမ်းကြုတ်တယ် ဆိုတာမှာ လည်း တကယ့်ကို ရက်စက်ယုတ်မာတဲ့ ဒုစရိုက်ကောင်တွေကိုသာ ရက်ရက်စက်စက် ပြန်ပြီးဒဏ်ခတ်နေတာပဲ"ဟု တွေးမိပြီး ရှက်စွန်းအပေါ်တွင် ခင်မင်ရင်းနှီးလိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျန်းချွေးဆန်းက ငြိမ်သက်မနေတော့ဘဲ စတင်စကားဆိုလေ၏။

"ဆရာကြီး ရှက်စွန်းခင်ဗျား၊ ဒီလို လူယုတ်မာတွေ၊ ဒုစရိုက်အမှိုက် သရိုက်ကောင်တွေကို သတ်ပစ်ဖို့ အတွက်နဲ့ ဆရာကြီးကိုယ်တိုင် အခုလို ဘာဖြစ်လို့ စွန့်စားရတာလဲ ခင်ဗျာ"

ရှက်စွန်းက ကျန်းချွေးဆန်းအား မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကြည့်လိုက်၏။ ကျန်းချွေးဆန်းက မကြောက်မရွံ့ ပြုံး၍ ပင် ပြ လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ရှက်စွန်းက ထန်မာသော လေသံဖြင့် ...

"ဟိတ်၊ မင်း ဘယ်သူလဲကွ"

"ကျွန်တော် ဟူတန်းဂိုဏ်းက ကျန်းချွေးဆန်းပါ ဆရာကြီး"

"ဪ၊ မင်းက ဟူတန်းဂိုဏ်းက ကျန်းချွေးဆန်းကိုး၊ ဘာလဲ၊ မင်းလည်း ဒီနဂါးနိုင်စားကို လုဖို့ ဒီကျွန်းပေါ် ရောက်နေတာပဲလားကွ ဟေ"

ကျန်းချွေးဆန်းက ခေါင်းခါယမ်းလျက် ...

"မဟုတ်ရပါဘူး ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော် ဒီကျွန်းကို ရောက်လာတာက ကျွန်တော့်ရဲ့ အစ်ကို ရီတိုက်ရွှင် ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်ဆိုတာကို စုံစမ်းဖို့ ထွက်လာတာပါ ဆရာကြီးခင်ဗျား၊ စောစောက ဆရာကြီးစကားထဲမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အစ်ကို ရီတိုက်ရွှင်ရဲ့ ကိစ္စတွေကို စုံစုံလင်လင် သိထားသလိုပါပဲလား၊ ဒီလိုဆိုရင် ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောပြနိုင်မလားခင်ဗျာ"

ရှက်စွန်းထံမှ အဖြေမရမီ ကွယ်ပေါ၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရပြီးလျှင် မြေပြင်ပေါ်လူးလိုမ့်လျက် တွန့်လိမ်နေပြီးနောက် အသက်ပျောက်သွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ထိုအဖြစ်ကိုမြင်သော် ကျန်းချွေးဆန်းသည် ရှက်စွန်းအတွက် လွန်စွာ စိုးရိမ်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ...

"ဆရာကြီး ရှက်စွန်း၊ မြန်မြန် ဖြေဆေးစား လိုက်လေ" ဟု သတိပေးသည် ။ ရှက်စွန်းက ပြုံးလျက် ...

"မလိုပါဘူးကွ၊ ငါ့အတွက် အရက်သာ ယူလာခဲ့စမ်း"

မျက်ခုံးဖြူဂိုဏ်းမှ သိုင်းသမားတစ်ယောက်က ချက်ချင်း အရက်ကရား ယူလာပေး၏။ ရှက်စွန်းက အရက်ကရားကို ကြည့်ပြီး ...

"အို ... မျက်ခုံးဖြူဂိုဏ်းက ဒီလောက်တောင် တွန့်တိုရသလားဟ၊ ဒီကရားလေးနဲ့ ငါကဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ အိုးကြီးတစ်အိုးလောက် သယ်လာခဲ့"

ချက်ချင်းပင် အရက်အိုးကြီးတစ်လုံးအပြည့် ရှက်စွန်းရှေ့ရောက်လာ၏။ ပေကွေးချို စိတ်ထဲတွင် ...

"မင်းတော့ မြန်မြန်သေဖို့ သာ ပြင်ထားပေတော့ ရှက်စွန်း၊ ဘယ့်နှယ့်လဲ ကြံကြီးစည်ရာ အဆိပ်ဆားကို စားပြီးမှ အရက်သောက်ရတယ်လို့ ၊ အံ့ရော"

သို့သော် ရှက်စွန်းက သူလုပ်ဖွယ်ရှိသည် ကို လုပ်နေ၏။ တစ်ယောက်မနည်းပင် ပင့်ယူလာခဲ့ ရသော အရက်အိုးကြီးမှ အရက်အပြည့်ကို တစ်စက်မကျန်အောင် တဝှပ်ဝှပ် မော့ချလိုက်သည် ။

အမှန်မူရှက်စွန်းသည် အရက်ကို အဝအပြသောက်ပြီး အစာအိမ်ထဲမှ အဆိပ်ဆားများ သန့်စင်အောင် ဆေးကြောလိုက်ပြီးလျှင် အစာအိမ်ကို ညစ်၍ အဆိပ်အရက်ကို ပန်းထုတ်လိုက်ခြင်း ပင်ဖြစ်ပါ၏။

ရှက်စွန်းသည် ပေကွေးချိုအား ထိုသို့ ပြုပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် အစာအိမ်ထဲတွင် အနည်းငယ် ကျန်နေသေးသော အဆိပ်ဆားများကို ဝေလငါးဂိုဏ်း ဘက်တော်သားများ ထိုင်နေရာ စားပွဲဘက်သို့ ဖူးခနဲ မှုတ်

ထုတ်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဝေလငါးဂိုဏ်းသားများ သည် ငေးမောကြည့်နေစဉ်ဖြစ်ရာ အဆိပ်ဆားအရက်များ သူတို့ ခေါင်းပေါ်ကျရောက်လျက် စိုရွဲကုန်လေ တော့၏။

အဆိပ်အရက်၏ အနံ့မှာ လွန်စွာခံရခက်သော အနံ့မျိုး ဖြစ်၏။ ထို အနံ့ကို အမှုမဲ့ ရှူရှိုက်မိရုံ လောက်နှင့်ပင် အော့အန်စေ၏။ ဝေလငါးဂိုဏ်းသားများ လည်း ချက်ချင်းပင် မူးမော်လျက် တဝှေ့ဝှေ့ တအော့အော့ဖြင့် အော့အန်လျက်ရှိနေကြလေ၏။

ဝေလငါးဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် မိုက်ကျင်းသည် သူ့ဂိုဏ်းသားများ အစော်ကားခံနေရ သည် ကိုမြင်သော် ထိုင်ရာမှ ဆတ် ခနဲ မတ်တတ်ထရပ်၏။ သို့သော် ဘာစဉ်းစားမိသည် မသိ ချက်ချင်း ပြန် ထိုင်ချလိုက်ပြန်၏။

ရှက်စွန်းက ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသော ဝေလငါးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် မို က်ကျင်းကို ကြည့်ရင်း ...

"ဟိတ် မိုက်ကျင်း၊ ဒီနှစ် ငါးလပိုင်းမှာ မင်းဦးဆောင်တဲ့ အဖွဲ့က ဟင် ကုန်းမြစ်ဝမှာ အရှေ့ ပင်လယ်ကိုသွားတဲ့ လှေကြီးတစ်စင်းကို လုယက် ခဲ့တယ် မဟုတ်လား"ဟု မေးလေ၏။

မိုက်ကျင်းမျက်နှာ ချက်ချင်းပျက်သွား၏။ အထစ်အငေါ့ဖြင့်လည်း ...

"ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

"ကောင်းပြီ မိုက်ကျင်း၊ မင်းတို့ က ပင်လယ်ဓားပြအလုပ်နဲ့ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေတဲ့ အကောင်တွေဆိုတော့ ဓားပြတိုက်မလုယက် ရရင် ဘယ်လို အသက်ရှင် နေထိုင်နိုင်မှာ လဲကွ၊ ဒါကို ငါကအပြစ်မတင်

ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ..."

"ဘာ ... ဘာ ဒါပေမဲ့လဲ ခင်ဗျာ"

"တိတ်နေစမ်း မိုက်ကျင်း၊ ငါ စကားပြောနေတယ်၊ ဖြတ်ပြောတာတို့
၊ စကားနိုင်လှသလို ဖြတ်ပြောတာတို့ ကို လုံးဝမလုပ်ပါနဲ့ "

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ"

"ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ က ပစ္စည်းဥစ္စာတင် လုယက်ယူငင်ရုံ မကျေနပ်
သေးဘဲ အဲဒီ လှေကြီးပေါ်မှာ ပါတဲ့ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကုန်သည်
နှစ်ဆယ်ကျော်ကိုပါ ပင်လယ်ထဲပစ်ချပြီး အားနွဲ့တဲ့ မိန်းကလေး ဆယ်
ယောက်ကိုလည်း ပဲ အသက်ဆုံးတဲ့ အထိ အဓမ္မပြုကျင့်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီ
အပြုအမူဟာ ငါတို့ သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးကို အိုးမဲသုတ်လိုက်တဲ့
အပြုအမူ၊ တကယ့်သိုင်းပညာရှင်တွေကို စော်ကား လိုက်တဲ့ အပြုအမူ
ကွ၊ ဒါကိုတော့ ငါ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ ကဲ ... မင်း ဘာ
စောဒက တက်မလဲ၊ တက်နိုင်တယ် မိုက်ကျင်း"

မိုက်ကျင်း တစ်ကိုယ်လုံး ကျဉ်ခနဲ ခံစားလိုက်ရ၏။
တုန်ယင်ထစ်ငေါ့သော အသံဖြင့် ...

"ဒါ ... ဒါကတော့ ကျုပ်ရဲ့ ငယ်သားတပည့်တွေရဲ့ လက်ချက်ပါ၊ ကျုပ်
ဝံ နောက်ကွယ်မှာ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စပါ၊ ကျုပ်လုံးဝ မပါပါဘူးဗျာ"

"ဒီမ္မာ မိုက်ကျင်း၊ မင်းဟာ မင်းရဲ့ ငယ်သားတပည့်တွေရဲ့
ဦးစီးခေါင်းဆောင် မဟုတ်လား"

"ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ"

"ဟုတ်ရင် မင်းရဲ့ ငယ်သားတွေ ဒီလောက်စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဒုစရိုက်ပြ
စ်မှုကြီးတွေ အရမ်း ကာရော ကျူးလွန်နေတာကို မင်းလက်ပိုက်ကြည့်

နေတာဟာ မင်းမှာ ပိုပြီးအပြစ်မရှိလား၊ ဒီမှာ မိုက်ကျင်း၊ ငါ ရှင်းရှင်းပြောမယ်၊ မင်းတို့ ဂိုဏ်းရဲ့ အပြုအမူဟာ ငါတို့ သိုင်းသမား၊ သိုင်းပညာရှင် တစ်စုလုံးရဲ့ သိက္ခာကို စော်ကားလိုက်တဲ့ အပြုအမူ၊ တို့ မျက်နှာကို ခြေထောက်နဲ့ ကန်လိုက်တဲ့ အပြု အမူပဲကွ၊ ဒါနဲ့ များ မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ မပတ်သက်ဘူး ပြောဝံ့ရအောင် မင်း မရှက်ဘူးလား၊ မင်းဟာ မင်းတို့ ဂိုဏ်းရဲ့ ခေါင်းဆောင်လား၊ ခေါင်းရှောင်လား၊ ဖြေစမ်းပါ"

"ကျုပ် ခေါင်းဆောင်ပါ"

"အေး၊ ခေါင်းဆောင်ဆိုရင် အပြစ်ကျစရာရှိရင် မင်းမှာ ပိုပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အပြစ်ရဖို့ ရှိတယ်ဆိုတာ နားလည်ပါ၊ ကဲ ... မိုက်ကျင်း၊ ဘာပြောဦးမလဲ"

မိုက်ကျင်း ဘာမှ မပြောတော့။ ပြောရန်လည်း အကြောင်းအရာက သူ့ခေါင်းပေါ် ပုံကျနေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူလွတ်လမ်းမရှိတော့မှန်း ချက်ချင်းသိပြီး ခါးမှ ဓားကို ချွမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် သူ့ဝေလငါးဂိုဏ်းသားများ ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်၍ ...

"ချာစီ၊ ချင်းဆန်၊ ဟူလို့ မင်းတို့ တွေ ဟိုနေ့က ကိစ္စမှာ ပါကြတယ် မဟုတ်လားဟေ့"

စကားလည်း အဆုံး သူ့လက်ထဲမှ ဓားက သုံးချက်မျှ လှုပ်ရှားသွား၏ ။ ထိုအခါ ငယ်သား သုံးယောက်မှာ ငှက်ပျောပင် ခုတ်လှဲခံရသလို စကားတစ်ခွန်းမျှပင် ပြန်မပြောနိုင်မီ တုန်းခနဲ လဲကျ အသက်ပျောက်သွားကြတော့၏။

ရှက်စွန်းက ထောင်းခနဲ ဒေါသဖြစ်သွား၏။

"ဟေ့ ... မိုက်ကျင်း၊ မင်းက အခုမှ ငါ့ရှေ့မှာ မင်းတပည့်တွေကို သေ

လောက်အောင် ဆုံးမပြ နေဖို့ မလိုပါဘူး။ မင်းအသိက သိပ်နောက်ကျသွားပြီကွ၊ အရင်ကသာ ဒီလိုမင်းတပည့်တွေကို ထိန်းသိမ်းကြပ်မတ်ခဲ့ရင် ဒီနေ့ မင်းကို ငါလာရှာဖို့ တောင် မလိုတော့ဘူး။ ဒီတော့ မင်းနဲ့ ငါ တိုတို ပြတ်ပြတ်ပဲ ရှင်းလိုက်ကြရအောင်။ မင်းလက်ထဲမှာ ဓားရှိတယ်၊ မင်းဟာ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမား တစ်ယောက်လဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ မင်းရဲ့ စိတ်ကြိုက် သိုင်းကွက် အကောင်းဆုံး သိုင်းကွက်နဲ့ ငါ့ကို တိုက်စမ်းကွာ"

မိုက်ကျင်း သက်ပြင်းလေးပင်စွာချသည် ။ ရှက်စွန်းလက်မှ ဘယ်သို့မျှ ရှောင်တိမ်း၍ မရတော့မှန်း သူသိပြီ။ ထို့ကြောင့် သူသေကိုယ်သေ ရင်ဆိုင်ရန်သာ သူဆုံးဖြတ်ရတော့၏။ သို့ရာတွင် သူစိတ်ကြိုက် ပြုမူနိုင်သည် ဟု ရှက်စွန်းက အခွင့်အရေးပေးထားပေရာ သူခေါင်းထဲသို့ အတွေးတစ်ခု ချက်ချင်းဝင် လာလေ၏။ ထိုအတွေးမှာ ...

"ကျွန်းပေါ်မှာ သာဆိုရင် ငါ သူ့ကို ဘယ်နည်းနဲ့ မှ ယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲ ... ရေထဲမှာ ဆို ရင်တော့ ငါ့ကမ္ဘာ၊ ငါ့စိတ်ကြိုက်နေရာပဲ၊ ငါသူ့ကို မယှဉ်နိုင်တာတောင် ကိုယ်လွတ်ရုန်း ပြေးနိုင်မှာ သေချာတယ်"

သို့ဖြင့် "ဆရာကြီး ရှက်စွန်း၊ ကျုပ် ဒီကုန်းပေါ်မှာ ဆရာကြီးနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဖို့ ထက် ရေအောက် မှာ ယှဉ်ပြိုင်ချင်ပါတယ်၊ ဒါမှ လည်း ကျုပ်ရဲ့ စိတ်ကြိုက် သိုင်းကွက်၊ အကောင်းဆုံး သိုင်းကွက်တွေကို သုံးနိုင်မယ် ခင်ဗျ"

"မင်းသဘောပဲ မိုက်ကျင်း၊ ကိုင်း ... မင်း စိတ်ကြိုက်ရွေးပြီးပြီဆိုရင် ပင်လယ်ထဲသွားပြီး ပြိုင်ကြတာပေါ့ကွာ၊ ကဲ ... လာ"

ရှက်စွန်းက စကားအဆုံးတွင် သုံးလှမ်းမျှ လျှောက်ထွက်လိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက် ခြေလှမ်းကို ရပ်ပစ်လိုက်၏။ အကြောင်းကား ရှက်စွန်းခေါ်

င်းထဲ အတွေးတစ်ခု ပြေးဝင်လာသောကြောင့် ဤသို့ ရေရွတ်မိ၏။

"မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ အခုနေ ငါ ဒီကထွက်သွားရင် ဒီထဲက လူတွေ အားလုံး ထွက်ပြေး သွားကြမယ်"

လူထွားကြီး ရှက်စွန်း၏ ရေရွတ်သံက အများ သူငါ သာမန် စကားပြောသံထက် ကျယ်လောင် ပေရာ အားလုံးနားဖြင့်ဆတ်ဆတ် ကြားကြရလေ၏။ ထိုအခါ ရင်တုန်ခြင်း၊ ချောက်ချားခြင်း၊ နှလုံး မငြိမ်ခြင်း၊ အသားများ ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ သွေးများ အေးစက်သွားခြင်းတို့ ကြောင့် လူအများ သည် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန် ကိုယ့်အတိုင်းအတာဖြင့် အသီးသီး ခံစားလိုက်ကြရ၏။

အားလုံးလိုလို၏ စိတ်ထဲမှ လည်း ...

"အင်း ... သူက ငါတို့ ထွက်ပြေးသွားမှာ ကို ကြောက်တယ်တဲ့ ၊ ဒီလို ဆိုရင် ဒီမှာ ရှိတဲ့ လူတွေ အားလုံးကို သူသတ်မလို့ နဲ့ တူတယ်"ဟု တွေး မိကြ၏။

မိုက်ကျင်းက ဤအခွင့်အရေးကို ယူကာ အလောတကြီးဆို၏။

"ဆရာကြီး ရှက်စွန်းခင်ဗျာ၊ ပင်လယ်ထဲသွားပြီး ပြိုင်ရင်လည်း ကျုပ် ဆရာကြီးကို မနိုင်နိုင် ပါဘူး၊ ဒီတော့ ကျုပ် အရှုံးပေးပါတယ်"ဟု ခယ တောင်းပန်သံဖြင့် ဆိုလေ၏။

ရှက်စွန်းက မိုက်ကျင်းကို စူးစူးစမ်းစမ်း တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ...

"ကောင်းပြီလေ၊ မင်း ငါ့ကို အရှုံးပေးတယ်ဆိုရင် မင်း ငါ့ရှေ့မှာ တင် မင်းကိုယ်မင်း ကြိုက်ရာနည်းနဲ့ သက်သေပြပေတော့"

"ဗျာ"

မိုက်ကျင်း ပို၍ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွား၏။ နဖူးပြင်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ဒီးဒီးကျလာ၏။

"ဗျာတွေ ဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့ ၊ ကဲ လုပ်စရာရှိလုပ်တော့လေ"

"မ ... မဟုတ်သေးပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ သိုင်းပညာ ပြိုင်တာလေးနဲ့ သတ်သေရမယ် ဆိုတာ"

"ဟေ့ ... မိုက်ကျင်း၊ မင်း တိတ်ဆို့တိတ်တော့၊ ဒီမှာ မင်းမို့လို့ မစဉ်းစားမိတယ်၊ မင်းလို ကောင်က ငါ့လိုလူနဲ့ သိုင်းပညာချင်းပြိုင်ရအောင် အဆင့်တူသလား တန်သလားကွဟေ၊ မင်းအသက်ကို တောင်းဖို့ လာတာ၊ ဒီမှာ အားလုံးကြားအောင် တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်မယ်၊ ကျုပ် ရှက်စွန်းဟာ တစ်ဖက်သားအပေါ် မတော်မတရား လုပ်ခဲ့တဲ့ သူမှန်သမျှကို တစ်ယောက်မှ အသက်ရှင် လျက်မထားခဲ့ဘူး၊ အကုန်လုံး ငရဲကို ဖြတ်လမ်းက ပို့ပစ်မယ်၊ အဲဒါကို သိထားပြီးရင် မင်းတို့ က မင်းတို့ ရဲ့ စိတ်ကြိုက် သိုင်းပညာနဲ့ ငါ့ကိုတိုက်ခိုက်နိုင်တယ်၊ တကယ်လို့ ငါ့ကို မင်းတို့ နိုင်ရင် မင်းတို့ ကုသိုလ်ပေါ့ကွာ"

ရှက်စွန်းက မိုက်ကျင်းဘက်သို့ အာရုံလွှင့်လိုက်ပြန်၏။ သူသည် မြေကြီးထဲမှ ရွံစေး နှစ်တုံးကို နှိုက်ယူ၍ အရက်ဖြင့်ရောပြီးလျှင် ညောင်စေးကျမျှ စေးထိုင်းအောင် လုပ်ပြီးနောက် ...

"ကဲ ... မိုက်ကျင်း၊ မင်းနဲ့ ငါ ရေအောက်မှာ ယှဉ်ပြိုင်မယ်ဆိုပါတော့၊ အဲဒီအခါ အရေးအကြီး ဆုံးကတော့ ဘာလဲဟေ့၊ ရေအောက်မှာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အပေါ်မှာ တည်တယ်၊ အဲဒါ တကယ်အချက်ပဲ၊ အခု တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဟောဒီ ရွံစေးတုံးနဲ့ ပါးစပ်ရယ်၊ နှာခေါင်းရယ်ကို ပိတ်ထားလိုက်မယ်၊ အဲဒီလို ပိတ်ထားလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်သူ အကြာကြီး အပိတ်ခံနိုင်မလဲ၊ ဒါမှ မဟုတ် မွန်းလို့ ရွံစေးကို

ငါကဖြစ်စေ၊ မင်းက ဖြစ်စေ ခွာမိရင် အဲဒီလူဟာ အရှုံးပဲ၊ ရှုံးတာနဲ့ သေဖို့ တစ်လမ်းပဲရှိတယ်၊ ဒါပဲ မိုက်ကျင်း"

ရှက်စွန်းက ပြောပြီးသည် နှင့် မိုက်ကျင်းသဘောတူသည် မတူသည် ကို မစောင့်တော့။ သူကပင် ဦးစွာ ရွံစေးဖြင့် သူ့ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းကို ပိတ်လိုက်၏။ ကျန်သော ရွံစေးတုံးကြီးကို "ဦးခနဲ"ပစ်လိုက်ရာ သူ့အား ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ကြောင်၍ ကြည့်နေသော မိုက်ကျင်း၏ ပါးစပ်နှင့်တကွ နှာခေါင်းပေါက်ပါ ပိတ်လျက်သား ဖြစ်သွားလေ၏။

သိုင်းသမား ပရိသတ်အားလုံးက ထိုအဖြစ်ကို ကြည့်ရင်း ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ဆိုသလို ရယ်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သို့သော် မည်သူမျှ မရယ်နိုင်ချေ။

မိုက်ကျင်းသည် ရွံစေးများ ဖြင့် ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းကို အပိတ်ခံရသောအခါ ချက်ချင်း တင်ပျဉ်ခွေထိုင်၍ နေလိုက်၏။ သည့်နှယ် အသက်အောင့်၍ နေတတ်သော အတတ်ပညာမှာ တကယ်တော့ သူ၏ လက်စွဲပညာပင်ဖြစ်ပါ၏။ မိုက်ကျင်းငယ်စဉ်ကပင် ရေအောက်သို့ ငုံ့၍ ပုစွန်၊ ကဏန်း များကို ဖမ်းဆီးကစားလေ့ရှိ၏။ နောက်ပိုင်းသူကြီးပြင်းလာသောအခါမူ သူသည် ရေအောက်တွင် နာရီဝက်နီးပါးခန့်နေနိုင်ခဲ့သည် ။

ထို့ကြောင့် ယခု ဤပဏာမပြိုင်ပွဲဟု ဆိုရမည့် မြေပေါ်အသက်အောင့်ပြိုင်ပွဲတွင် မူ သူက ကျင့်သားရပြီးသူပီပီ ရှုံးမည်ကို လုံးဝမကြောက်သည့်အပြင် ပို၍ ကြာမြင့်စွာ အသက်အောင့်နိုင် လေသည် ။

ရှက်စွန်းကမူ သူကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာ တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်မနေပါ။ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်နှင့် လှုပ် လှုပ်ရှားရှား လုပ်နေ၏။ သူသည် လက်သီးဘုရင်ဂိုဏ်းအဖွဲ့ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လက်သီးဘုရင် ဂိုဏ်းချုပ် ကော့သန်းအား တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ကော့သန်းမှာ သူ၏ စူး

စိမ်းသော အကြည့်ကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်း တဖျန်းဖျန်း ထမိ၏။ ချက်ချင်း မတ်တတ်ရပ်၍ လည်း ရှက်စွန်း အားအရှိအသေပေးသည် ။ ပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်လေ၏။

"ဆရာကြီး ကျုပ်ကတော့ လက်သီးဘုရင်ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ် ကော့သန်းပါ"

ရှက်စွန်းက ပါးစပ်ပိတ်ထား၍ စကားမပြောနိုင်။ သို့သော် ကော့သန်းရှေ့မှ အရက်ခွက်ထဲသို့ လက်ညှိုးကိုထည့်နှစ်လိုက်ပြီး စားပွဲခုံတွင် စာလုံးသုံးလုံး ရေးချလိုက်၏။ ကော့သန်းသည် ထိုစာလုံး သုံးလုံးကို မြင်လိုက်သည် နှင့် နေ့ခင်းကြောင်တောင် တစ္ဆေ သရဲ အခြောက်ခံရသူနယ် မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွား၏။ သူနှင့်အတူတစ်ဝိုင်းတည်း ထိုင်နေကြသော သူတပည့်ဂိုဏ်း သားများက ထိုစာလုံးကို ကြည့်လိုက်သော် ချွေးဖန်းရင်းဟူသော မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ အမည် ဖြစ်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် သူတို့ အားလုံးသည် သူတို့ ဂိုဏ်းချုပ်က ဤမိန်းကလေး နာမည်ကို တွေ့လိုက်ရုံဖြင့် အဘယ်ကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားလျက် မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ် သွားသည် ကိုမူ နားမလည်ကြချေ။

အမှန်မူ မိန်းမလှလေး ချွေးဖန်းရင်းသည် ကော့သန်းအား သိုင်းပညာ စတင်သင်ကြား ပေးသော လက်ဦးဆရာ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးပျိုဖြစ်သည် ။ လက်ဦးဆရာ သေဆုံးပြီးနောက် ကော့သန်းသည် ချွေးဖန်းရင်းအား သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် ရက်စက်စွာ စွန့်ပစ် လိုက်လေ၏။ သူစွန့်ပစ် လိုက်ချိန်တွင် ချွေးဖန်းရင်းတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိနေပေပြီ။ နောက်ဆုံးတွင် မူ မဖုံးမဖိနိုင်သော အခြေအနေ သို့ရောက်သော် ချွေးဖန်းရင်းသည် အရှက်ကိုအသက်ဖြင့်လဲ၍ မိမိကိုယ်မိမိ ကြိုးဆွဲချ အဆုံးစီရင် လိုက်

ရှာလေသည်။ ။

ကော့သန်းမှာ တော့မူ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရောသဘောဖြင့် နောက်ပြန် လှည့်မကြည့် တော့။ သူသည် လက်သီးဘုရင်ဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်း ချုပ်ဆရာထံတွင် တပည့်ခံလိုက်၏။ နောက်ဆုံး ယခု ကိုယ်တိုင် ထိုဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းချုပ်ဖြစ်လာခဲ့သည် ။ တကယ်တွင် ကော့သန်းနှင့်ချွေး ဖန်းရင်းတို့ ၏ ကိစ္စမှာ ကုန်လွန်ခဲ့သော အနှစ် နှစ်ဆယ်ခန့်ကကိစ္စဖြစ် ၍ မည်သူမျှ မသိကြချေ။ သို့ရာတွင် ယခုမူ မထင်မှတ်ဘဲ ရှက်စွန်းက လူပုံအလယ်တွင် ထိုအကြောင်းကို ဖွင့်ချပေရောမည်။ ရှက်စွန်း ဘယ်ပုံ သိသည် ကိုလည်း သူမစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွားသည် ။ ထို့ကြောင့် ကော့သန်းသည် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားပြီးလျှင် သူ့ခေါင်းထဲသို့ အ တွေးများ ပြေးဝင် လာလေ၏။

"ရှက်စွန်း သိသွားပြီ၊ မလွယ်တော့ဘူး၊ တော်ကြာ သူ မိုက်ကျင်းကို နိုင်သွားရင် သူ့ပါးစပ်မှ ပိတ်ထားတဲ့ ရွံ့တွေကိုခွာပြီး ငါ့အကြောင်းကို အ မြစ်ကလွန်ပြီး ဖွင့်ချမှာ သေချာတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ကို အပြစ်ပေးမှာ လည်း အမှန်ပဲ၊ ဒီတော့ အခုပဲ ငါ ဒီအခွင့်အရေးကိုယူပြီး သူ့ကို တိုက်ခိုက်မ ယ်၊ သူက ငါ့ကိုပြန်ပြီး တိုက်ခိုက်ရင် မိုက်ကျင်းနဲ့ သူပြိုင်တဲ့ အသက် အောင့်ပွဲမှာ သူရုံးမှာ သေချာတယ်"

သည် အတွေးဖြင့် ကော့သန်းသည် ထိုင်ရာမှ ဖြုန်းခနဲထ လာပြီးလျှင် ...

"ကျုပ်က လက်သီးဘုရင်ဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ပါ၊ ကျုပ်တစ်သက်လုံးမှာ လက်သီးသိုင်းပညာ ကိုပဲ စိုက်လိုက်မတ်တတ် လေ့ကျင့်ခဲ့ပါတယ်၊ အခုကြုံတုန်း ဆရာကြီးနဲ့ ပညာချင်းဖလှယ်ပါရစေ" ဟု ရှက်စွန်းအား စိန်ခေါ်လိုက်၏။

ရှက်စွန်း မည်သို့မျှ အဖြေမပေးမိမှာ ပင် ကော့သန်းက အလွန်ပြင်းသော လက်သီးတစ်လုံးကို ဦးခနဲနေအောင် ပစ်သွင်းလိုက်၏။ လက်သီးသွားရာ လမ်းကြောင်းကလည်း ချက်အောက်နေရာ သို့ပင် ဖြစ်ပါ၏။ တစ်နည်း ဆိုသော် တစ်ချက်တည်းနှင့် အပြတ်လုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ သူ့ဂိုဏ်းကို လက်သီးဘုရင်ဂိုဏ်းဟု နာမည်ပေးထားကတည်းက ကော့သန်း၏ လက်သီးမှာ ကျွဲရိုင်းကြီး တစ်ကောင်ကိုပင် ဗိုင်းခနဲ လှဲသိပ်စေနိုင်သော လက်သီးမျိုး ဖြစ်၏။ သာမန်သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဆိုလျှင်မူ သူတို့ ၏ လက်သီးချက်ကို မည်သို့မျှ မခုခံနိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် ရှက်စွန်းအား သူ၏ အလွန်ပြင်းသော လျှပ်တစ်ပြက်လက်သီးဖြင့် သူက ဦးအောင်စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ သို့သော် ရှက်စွန်းက သူ့လက်သီးကို အသာပင် လွှဲဖယ်ပေးလိုက် ၏။ ကော့သန်းက ရှက်စွန်း၏ ခုခံလက်သီးများကို မပြင်းလှဟု ထင်သွားသည် ။ ထို့ကြောင့် သူက တစ်ချက်အော်ပြီး ဒုတိယနှင့်တတိယလက်သီးများကို တရစပ်ပစ်သွင်းပြန်၏။ ထိုလက်သီးနှစ်လုံး မှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အားများကိုစုစည်း၍ အားမန်အပြည့်ဖြင့် ထိုးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် ပါးစပ်ရော နှာခေါင်းပေါက်တွေကိုပါ ပိတ်ပြီးအသက်အောင့်နေသော မိုက်ကျင်း၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲတက်လာလျက်ရှိ၏ ။ မျက်လုံးအကြည့်ကလည်း ဝေဝါးလျက် မူးမိုက်လာ၏။ အသက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့ မျှ ဆက်၍ အောင့်မထားနိုင်တော့ချေ။ ထိုအခိုက် မိုက်ကျင်း၏ သားသည် သူ့ဖခင် အခြေအနေဆိုးကိုမြင်သော် တစ်ဘက်တွင် ကော့သန်းနှင့် ရှက်စွန်းတို့ တိုက် ခိုက်နေသော အခွင့်ကောင်းကိုယူလျက် သူတို့ ဂိုဏ်းထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဆံထိုးကို တိတ်တဆိတ်ယူကာ သူ့ဖခင်၏ ပါးစပ်သို့ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။ ထိုသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်ခြင်းဖြင့် မိုက်ကျင်း ၏ ပါးစပ်တွင် ဒဏ်ရာရနိုင်သော်လည်း ပိတ်ဆို့နေသော

ရွံ့စေးကို ထွင်းဖောက်ပြီး အပေါက် တစ်ပေါက်ပွင့်သွားနိုင်ပြီးလျှင် လေ ဝင်လေထွက် အနည်းငယ်မျှ ရခြင်းဖြင့်ပင် သူ့ဖခင် အသက် မသေနိုင် တော့ဟု ထင်မိ၏။

သို့ရာတွင် မိုက်ကျင်း၏ သားသည် မှန်းချက်မကိုက်ဖြစ်သွားရ၏။ အကြောင်းမူ သူပစ်လိုက် သောဆံထိုးသည် မိုက်ကျင်းထံမရောက်မီ ရှက်စွန်းက လှစ်ခနဲမြင်ပြီး ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ခြေဖြင့် ဆတ်ခနဲပင့် ကန်လိုက်ရာ ထိုကျောက်တုံးက ဆံထိုးကိုထိမှန်သွား၏။ သို့ဖြင့် ဆံထိုး မှာ နောက်ပြန်လွင့်သွားပြီး အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် မိုက်ကျင်း၏ သား မျက်စိ တစ်ဖက်၌ ထိုးစိုက်သွားလေ၏။ တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ပင် ကော့သန်း ၏ လက်သီးကလည်း ရှက်စွန်း၏ ဝမ်းဗိုက်ကို မိမိရရ ထိမှန် သွား၏။ လက်သီးချက်က လွန်စွာပြင်းထန်လှပေရာ ကော့သန်း၏ စိတ်ထဲ၌ ဤ တစ်ချို့တွင် ရှက်စွန်း ဘယ်နည်းနှင့်မျှ နာလံမထူနိုင်တော့ဟု ထင် လိုက် လေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုလက်သီးဝင်သွား ချိန်တွင် ကော့သန်း လွန်စွာဝမ်းသာသွား၏။ သို့သော် သူထင်သကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ သူ့လက်သီး မှာ ထူထဲသော သံပြားတစ်ချပ်ကို ထိုးမိသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရပြီး လက် တစ်ဖက်လုံး ထုံကျင်သွားတော့ ၏။ ထိုအခြေအနေကြောင့် သူက လက် သီးကို အမြန်ဆုံးပြန်ရုပ်သိမ်းရန် ပြုလိုက်၏။ သို့သော် နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်ပါ၏။ ထိုအခါ ရှက်စွန်းက ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် ကော့သန်း၏ ခါးကို စမ်းလိုက်၏။

ကော့သန်း၏ တပည့်သိုင်းသမားနှစ်ယောက်သည် သူတို့ ဆရာ အခြေအနေဆိုးပြီကို သိသည် နှင့် စားပွဲဝိုင်းတွင် ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထွက် ရန်ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ရှက်စွန်းက ထိုနှစ်ယောက်ကို မျက်လုံးပြူးပြု၍ စိမ်းစိမ်းစူးစူး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရာ နှစ်ယောက်စလုံး တုံ့ခနဲဖြစ်သွားပြီး ဆတ်ခနဲ ပြန်ထိုင်လိုက်ကြရ၏။

ထို့နောက် ရက်စွန်းသည် ကော့သန်း၏ ခါးမှ ခါးစည်းကိုဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ကော့သန်း၏ လည်ပင်းအား ရစ်ပတ်ချည်နှောင် လိုက်လေ၏။ နောက် ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်လိုက်ပြီးလျှင် သစ်ပင် တစ်ပင်၏ အကိုင်းတွင် ခါးစည်းကို ချည် လိုက်လေသည် ။ ကော့သန်းသည် တွဲလောင်း တွဲလောင်း ဖြင့် သစ်ကိုင်းထက်တွင် လူးလိုမ့်ရုန်းကန်ရင်း တဖြည်းဖြည်း အသက်ရှူကျပ် လာလေတော့၏။

ယင်းအချိန်တွင် ကော့သန်း၏ မျက်ဝန်းအစုံ၌ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာဖြင့် အရှက်ကို အသက်ဖြင့်လဲ၍ ကြိုးဆွဲချ သေဆုံးသွားရရှာသော ချွေးဖန်းရင်း၏ ရုပ်ပုံလွှာကို မြင် လာလေ၏။ ချွေးဖန်းရင်း ဆွဲကြိုးချခဲ့စဉ်က မသေမီ မချီမဆုံခံရပုံများ ၊ ရုန်းကန်နေပုံများ ၊ နေ့လယ် အိပ်မက်ဆိုး များ ။ ထို့ပြင် ပြန်လည်မြင်ယောင်စဉ် သူသည် တစ်ချက်မျှသာ ချည့်နဲ့ စွာ ရုန်းကျန်ပြီးလျှင် အသက် ထွက်သွားလေတော့သည် ။

တစ်ဖက်တွင် လည်း မိုက်ကျင်းမှာ မရှုမလှ အသက်ထွက်သွားပြီ ဖြစ်ပါ၏။

ရက်စွန်းသည် ထိုအခါကျမှ ပင် သူ့ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းတွင် ပိတ်ဆို့ထားသော ရွံစေးများကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် အားပါးတရ ဟားတိုက်ရယ်မောပြီးနောက် ကျယ်လောင်သော အသံ ဖြင့် ...

"ဒီနှစ်ကောင်ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးထဲမှာ ဒုစရိုက်မှုတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ လူတွေကွ၊ ဒီနှစ်ကောင် အခု သေတာတောင် နောက်ကျလှပြီ" ဟု ဆို၏။

ပြီးလျှင် ခွန်းလွန်ဂိုဏ်းမှ ဓားသိုင်းသမား နှစ်ယောက်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

ဓားသိုင်းသမား ကောင်းကျက်ချန်နှင့် ချန်ချိုတို့ နှစ်ဦးစလုံး မျက်နှာ

ဖြူရော်လျက် ရှိသော် လည်း ဟန်မပျက်အောင် လက်ဖြင့် ဓားရိုးကိုဖိကို င်ထားပြီး ရှက်စွန်းအား ပြန်၍ စိုက်ကြည့် လိုက်သည်။ ။ ထိုအခိုက် ကျန်း ချွေးဆန်းသည် ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ်၍ ...

"ဆရာကြီး ရှက်စွန်းခင်ဗျား၊ စောစောက ဆရာကြီးသတ်လိုက်တဲ့ လူတွေအားလုံး သေသင့် တဲ့ လူတွေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာကြီးကသာ လူ ကောင်းလူဆိုး မခွဲခြားဘဲ ဒီမှာ ရှိတဲ့ လူအားလုံးကို ဆက်ပြီးသတ်ရင် ဆရာကြီးက ခုနက သေသွားကြတဲ့ လူတွေနဲ့ ဘာထူးတော့မှာ လဲ ခင်ဗျာ"ဟု ဆို၏။

ချင်တူးတူးမှု ကျန်းချွေးဆန်းတစ်ယောက် ယခုကဲ့သို့ ရုတ်တရက် ထ ပြောနေသည် ကို တွေ့သော် လွန်စွာ ထိတ်လန့်သွားပြီး ကျန်းချွေးဆန်း အား ဆက်လက်မပြောရန် လက်ဖြင့် လှမ်းဆွဲ လိုက်၍ တားမြစ်ရန် ပြင် လိုက်၏။

ထိုစဉ် ရှက်စွန်းက ကျန်းချွေးဆန်းအား အသေအချာ အကဲခတ်ကြ ည့်ပြီးမှ တစ်ချက် ပြုံး၍ ...

"ဘာထူးသလဲ၊ ဟုတ်လား၊ သိပ်ထူးတာပေါ့ကွ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆို တော့ ငါက သူတို့ ထက် သိုင်းပညာ ပိုတော်တော့ ငါကြိုက်သလို လုပ်နိုင် တာပေါ့ကွ၊ သူတို့ ကသာ ငါ့ထက် သိုင်းပညာတော် ရင် ငါ့ကိုလည်း သူ တို့ ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်လေ၊ ငါတို့ သိုင်းလောကဆိုတာလည်း နိုင် သူက ဘုရင်ပဲ မဟုတ်လားကွ"

ကျန်းချွေးဆန်းက ခေါင်းခါယမ်းပြီးနောက် ...

"ဒီမှာ ဆရာကြီး ရှက်စွန်း၊ လူဆိုတာ အမှားအမှန်အကောင်းအဆိုး ခွဲခြားတတ်မှ လူလို့ ခေါ်ပါတယ် ခင်ဗျ၊ လူရယ် တိရစ္ဆာန်ရယ်လို့ ကွာခြားစေတာဟာလည်း အဲဒီ အမှန်အမှားကို ခွဲခြား တတ်တဲ့ ဉာဏ်ပဲ

ခင်ဗျ၊ အဲဒီ စည်းကလေး ခြားထားတာပါပဲ၊ တကယ်လို့ သာ အားကြီးတဲ့ လူက အားငယ်တဲ့ လူကို အမှားအမှန်မခွဲခြားဘဲ မတရားသဖြင့် အနိုင် ယူပြီး ငါသာလျှင် ဘုရင်ဖြစ်တယ်လို့ ကြွေးကြော်ရင် အဲဒီ ငါဆိုတဲ့ လူ ဟာ တိရစ္ဆာန်နဲ့ ဘာထူးဦးတော့မှာ လဲ "

ရှက်စွန်းက တဟားဟား ရယ်ပြီးလျှင် ...

"ဒီလေ ၁က မှာ မင်းပြောသလို လူတွေဟာ တကယ်ပဲ အမှားအမှန်ခွဲခြားပြီး လုပ်ကြလို့ လားကွ၊ မင်း ဒီပြင်မကြည့်နဲ့၊ အခုတို့ နိုင်ငံကို မတရား သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်ပြီး ဘုရင်တက်လုပ်နေတဲ့ မွန်ဂိုလူမျိုးတွေကိုပဲကြည့်၊ သူတို့ က ငါတို့ လူမျိုးတွေကို သူတို့ လက်ခုပ် ထဲကရေလို သဘောထားနေ ကြတယ်၊ တို့ လူမျိုးတွေကို သတ်လိုသတ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ မတရားသိမ်းလိုသိမ်း၊ သယံဇာတတွေကို သယ်ထုတ်လို သယ်ထုတ်၊ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောမယ်၊ တို့ လူမျိုး မိန်းမသားတွေတော င် သူတို့ သားမယားလုပ်လိုလုပ်၊ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတာပဲ မဟုတ် လား၊ အဲဒီတော့ မင်းပြောတဲ့ အမှား အမှန်ဆိုတာ အဲဒီကောင်တွေ ခွဲခြားပြီး လုပ်နေသလား၊ ခွဲခြားနေသလား၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ က လက်ရှိ တို့ နိုင်ငံကို အုပ်ချုပ်နေတယ်၊ ဘုရင်လုပ်နေတယ်၊ မင်းက မကျေနပ်လို့ အမြင်မတော်လို့ ဝင် ပြောကြည့်၊ မင်းကို ဓားနဲ့ သူတို့ ပိုင်းလိုက်မှာ ပဲ၊ သူတို့ က မင်းနဲ့ အမှားအမှန် အကောင်းအဆိုး ဆွေးနွေးနေမှာ မဟုတ် ဘူး "

ကျန်းချွေဆန်း ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည် ။

သည် လူကြမ်း၊ လူထွားကြိုင်းကြီး၏ နှုတ်မှ ဤစကားမျိုးထွက်လာ နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ မထင် မှတ်ခဲ့။ ယခုမူ သူပင်လျှင် ဘာဆက်၍ ပြောရ မည်မှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားသည် ။

ထိုစဉ် ရှက်စွန်းက ကျန်းချွေးဆန်းအား စိုက်ကြည့်ပြီး ...

"မင်းရဲ့ ဆရာကြီးကျန်းဆန်းဖုန်းက ဟူတန်းဂိုဏ်းကို တည်ထောင် ခဲ့တဲ့ လူဆိုတော့ သူ့ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ငါ့ထက် သာချင်သာမယ်၊ ဒါကလည်း မဆန်းပါဘူး၊ တစ်နေ့ကျရင် ငါလည်း ဟူတန်းတောင်ပေါ်ကိုတက်ပြီး ကျန်းဆန်းဖုန်းနဲ့ ပညာချင်း ဖလှယ်ဦးမှာ ပါပဲ၊ ကဲ ကျန်းချွေးဆန်း မင်းလည်း ကျန်းဆန်းဖုန်းရဲ့ တပည့်ကောင်းပီပီ မင်းတတ်ထားတဲ့ အကောင်းဆုံး သိုင်းကွက်ကို အခုပဲ ငါ ကြည့်ချင်တယ်၊ ကိုင်း ထုတ်ပြစမ်းကွာ"

အခန်း(၁၄)
ရေခဲမီးတောင်

ချင်တူးတူးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ယခုကဲ့သို့ ရှက်စွန်းက ကျန်းချွေးဆန်းအား စိန်ခေါ်လိုက်ပြီ ကိုသိသော် နေမထိထိုင်မသာ ဖြစ်သွား၏။ အကြောင်းမူ သူမ မျက်မှောက်မှာ ပင် ချန်ကျင်းဖန်၊ မိုက်ကျင်းနှင့်ကော့သန်းတို့ သုံးဦးသည် ရှက်စွန်းလက်ချက်ဖြင့် မရှုမလှ သေဆုံးခဲ့ပြီး ပေကွေးချိုလည်း ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ အခြေအနေ ဖန်တီးလာမည်ကို မသိသေးဘဲ ယခုတိုင် သတိမေ့နေ သေးလေ၏။

ယခုတစ်ဖန် ကျန်းချွေးဆန်းအလှည့်သို့ ရောက်လာပြန်ပြီ။ ကျန်းချွေးဆန်းသည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ရှက်စွန်းအား ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု ချင်တူးတူး နားလည်ထား၏။ ထို့ကြောင့် ချင်တူးတူး၏ ရင်တစ်ခုလုံး ကြိမ်မီးအုံးသည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရပြီးလျှင် နေမထိ ထိုင်မသာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်နေရှာ၏။ ချင်တူးတူးသည် အရဲစွန့်၍ ...

"ဆရာကြီး ချင်တူးတူးအား ဖျတ်ခနဲ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ ...

"ငါကနဂါးနိုင်ဓားကို ရပြီဆိုတော့ လူသူမရှိတဲ့ နေရာမှာ သွားပြီး ဒီဓားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါကလည်း ငါ့အစွမ်းအစ ဘယ်လောက်ရှိတယ်ဆိုတာကို သိပါတယ်၊ တို့ သိုင်းလောကမှာ ဆိုရင် ရှောင်လင်ဂိုဏ်းရဲ့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး ခုံး

ဝန်၊ ဟူတန်းဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာကြီး ကျန်းဆန်းဖုန်း၊ နောက်ပြီး ဝါ
မေဂိုဏ်းနဲ့ ခွန်းလွန်ဂိုဏ်းက ဝါကြီးသိုင်းဆရာတွေ အားလုံးကလည်း
တကယ့် သိုင်းပညာရှင်ကြီးတွေပဲလေ၊ နောက်ပြီးတော့ မင်းတို့
မျက်ခုံးဖြူဂိုဏ်းရဲ့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလည်း သိုင်းပညာမှာ စံထားလောက်
အောင် တော်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါပဲ"

ရှက်စွန်းက ခဏလေး စကားရပ်လိုက်ပြီးနောက် နဂါးနိုင်ဓားကို တ
စ်ချက်မျှ ကြည့်၍ ...

"ဒီ နဂါးနိုင်ဓားကို ရလိုက်ပေမယ့် တခြားလူတွေလည်း လိုချင်ကြမှာ
အမှန်ပဲ၊ ဒီတော့ အဲဒီ လူတွေက အခုလို ငါ့လက်ထဲမှာ ဓားရောက်နေမှ
န်းသိရင် ငါ အေးအေးဆေးဆေး နေလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတော့
ဒီဓားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုလည်း ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ ရမယ် မထင်တော့ဘူး၊
ဒီဓားကြီးကို ပိုက်ပြီး တစ်နေကုန် တစ်နေခန်း ရင်တမမနဲ့
နေရမယ့်အဖြစ်မျိုး ကြုံရမှာ သေချာ တယ်"

ရှက်စွန်းက သက်ပြင်းချလိုက်ပြန်၏။ ပြီးမှ ရုတ်တရက် ...

"အင်း ... မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ရှေ့သွားနောက်လိုက် အင်မ
တန်ညီတဲ့ စုံတွဲပါပဲ၊ ရွှေနဲ့ မြ နေနဲ့ လဆိုတာ မင်းတို့ စုံတွဲကိုများ ဆိုလို
တာတူပါရဲ့ ၊ အဟဲ ... ဟဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ စုံတွဲကို လည်း ငါထားခဲ့လို့
မဖြစ်ဘူး၊ မသတ်ချင်ပေမယ့် သတ်ရမှာ ပါပဲ၊ မလွဲသာလို့ သတ်ရတဲ့ သ
ဘော ပေါ့ကွာ"

ကျန်းချွေဆန်းနှင့် ချင်တူးတူးမှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ရှက်
မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ ကျန်းချွေဆန်း
မျက်နှာကနီမြန်းသွားပြီး ချင်တူးတူး၏ မျက်တောင်ကော့ ကလေးများ
လည်း မျက်ဝန်းလှလှကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ အုပ်မိုးသွား၏။ ရှက်

စွန်းသည် ဘာမသိ ညာမသိနှင့် ရုတ်တရက် သူတို့ နှစ်ဦးကို ရှေ့သွား
နောက်လိုက်ညီသော စုံတွဲ၊ ရွှေနဲ့ မြပမာ လိုက်ဖက်လှသော စုံတွဲဟု ခိုင်း
နှိုင်းလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ချင်တူးတူးက အရှက်ကို မျိုသိပ်၍
ရုတ်တရက် ရှက်စွန်းကို မေးပြီး ဖြစ်၏။

"တကယ်လို့ အစ်ကိုကျန်းချွေးဆန်းကို ဆရာကြီး ရှုံးသွားရင်ကော"

ရှက်စွန်းက ရယ်မောလျက် ...

"ငါကဒီငါတိလေးကို ဘယ့်နှယ့်လုပ် ရှုံးနိုင်မှာ လည်း ကလေးမရယ်၊
ကြားသားမိုးကြိုး၊ ဟား ဟား ဟား "

ချင်တူးတူးက ထိုစကားကို မကျေနပ်။

"သိုင်းပညာချင်း ပြိုင်တယ်ဆိုတာ တစ်ကွက်ကောင်းပေါ်မူတည်တာ
ပဲ မဟုတ်လား၊ တစ်ကွက်မှားရင် ခံရစမြဲပဲ မဟုတ်လား၊ နိုင်မယ် ရှုံးမ
ယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကို ကြိုတင်တွက်ထားလို့ ရနိုင် မလားရှင်"

ရှက်စွန်းက ရယ်ပြန်၏။

"အို ... ဒီကောင်လေးကိုတော့ ငါ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ မရှုံးနိုင်ဘူး၊ ငါ
လုံးဝ ယုံကြည်စိတ်ချ တယ်၊ သူ့ဆန္ဒအတိုင်းကြိုက်တဲ့ သိုင်းပညာနဲ့ ယှဉ်
နိုင်တယ်၊ သိုင်းပညာနဲ့ သာ ပတ်သက်ပါစေ၊ အကုန်ခွင့်ပြုတယ်"

ကျန်းချွေးဆန်းက သူတို့ နှစ်ဦး အချေအတင် ပြောနေသည် ကို နား
ထောင်ရင်း ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားလိုက်မိ၏။ အခြား
တော့ မဟုတ်ပါ။ သူ့ဆရာ ကျန်းဆန်းဖုန်းက သူ့အား နောက်ဆုံးအကြိမ်
သင်ကြားပေးခဲ့သော စကားလုံးမှ သိုင်းကွက်ကို ဖော်လိုက်သော နက်ရှို
င်းလှသည့် သိုင်းပညာကို ရုတ်တရက်သတိရလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။
ထို့ကြောင့် ရှက်စွန်းအား စူးစိုက် ကြည့်လျက် ...

"ဆရာကြီး ရှက်စွန်းခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ကို အဓမ္မ ပြိုင်ခိုင်းနေတော့လည်း မပြိုင်ချင်ပေမယ့် ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့လည်စင်းခံနေလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ မပြိုင်ချင်ပေမယ့် ပြိုင်ကို ပြိုင်ရပါတော့မယ်၊ တကယ်လို့ များ ကျွန်တော် ရှုံးရင် ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် သတ်သေပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ များ ကျွန်တော်က အမှတ်မထင် ဆရာကြီးကို နိုင်သွားခဲ့ရင်တော့ ဆရာကြီးက ကျွန်တော့်ရဲ့ တောင်းဆိုချက် တစ်ခုကို လက်ခံရမယ်၊ ဘယ့်နှယ့်လဲ ဆရာကြီး"

ရှက်စွန်းက ပြုံးရယ်ပြီးနောက် ...

"ကောင်းပြီ၊ ငါ သဘောတူတယ်၊ မင်း အခု ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ပြိုင်ချင်တယ်ဆိုတာသာ မင်းစိတ်ကြိုက် ပြောပါ" ထိုအခါ လွန်စွာ စိုးရိမ်ပူပန်မိသူက ချင်တူးတူး၊ မျက်ရည်ဝေလည်သော မျက်လုံးဖြင့် ကျန်းချွေးဆန်းအား ငေးမောကြည့်ရင်းက တိုးညှင်း ညင်သာလွန်းသော အသံဖြင့် မေးရှာလေသည်။ ။

"အစ်ကို သူနဲ့ ပြိုင်မယ်ဆိုတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဖြစ်ပါ့မလား အစ်ကိုရယ်"

ကျန်းချွေးဆန်းက ချင်တူးတူး၏ ကရုဏာသက်သော မျက်ဝန်းကို အေးငြိမ်းစွာ စိုက်ကြည့်ရင်း အသံတိုးတိုးဖြင့်

"အင်း ... အရှုံးအနိုင်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ကြိုမပြောနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစား ကြည့်ရမှာ ပေါ့လေ"

ကျန်းချွေးဆန်းက ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ခါးကြားထဲမှ သူ၏ ဆူးကောက်နှင့် စုတ်တံချွန်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်လိုက်သည်။ ။ တစ်ပြိုင်တည်းတွင် ပင် ဘယ်ဘက် တောင်နံရံပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်ပြီး ဆူးကောက်ဖြင့် ချိတ်တွယ်နေလိုက်၏။ ထိုစဉ်

ညာဘက် လက်မှ စုတ်တံချွန်ဖြင့် "နဂါး"ဆိုသော စာလုံးကို ရေးခြစ်လိုက်၏။ ပြီးတွယ်ချိတ်ထားသော ဆူးကောက်ကို ဖြုတ်ခနဲ ဖြုတ်လိုက်ရာ တောင်နံရံအောက်သို့ ထွေးခနဲ ကျ လာလေ၏။ သို့သော် အောက်ခြေသို့ ရောက်လုရောက်ခင်မှာ ပင် ဆူးကောက်ဖြင့် နောက်တစ်ဖန် တောင်နံရံကို ဒေါက်ခနဲ ချိတ်လိုက်ပြီးလျှင် "နိုင်"သောစာလုံးကို ရေးလိုက်ပြန်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးကို ဆူးကောက်ကို အားပြုရင်း တောင်နံရံပေါ်တက်လိုက် လွှားခနဲ ဆင်းလိုက် တက်လိုက်ဖြင့် သူ့ဆရာ သင်ကြားပေးခဲ့သော ...

"နဂါးနိုင်ဓား၊ ဦးထိပ်ထား

ဖူးမြော်ကန်တော့၊ ရှိခိုးလော့

တိမ်လွှာဓားရှင်၊ မပေါ်လျှင်

ပြင်ယဉ်အံတု၊ သူမမှု။"

ဟူသော စာချိုးကို ရေးထိုး လိုက်လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် စာလုံးကို ရေးထိုးပြီးချိန်တွင် ကျန်းချွေးဆန်းသည် တောင်နံရံကို ခြေဖြင့် တစ်ချက်ကန်ပြီးလျှင် မြေပေါ်သို့ နောက်ကျွမ်းထိုး၍ လဲပွင့်ပမာ ပေါ့ပါးစွာ ကျ လာလေသည်။

ရှက်စွန်းသည် တောင်နံရံပေါ်တွင် ကျန်းချွေးဆန်း ထိုးထွင်းခဲ့သော စာလုံးများကို အတန်ကြာမျှ ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။ ပြီးနောက် သက်ပြင်းချလျက် ...

"ငါ မင်းလို မရေးနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းကို အရှုံးပေးပါတယ်"ဟု လေးပင်စွာ ဆိုလေသည်။

အမှန်မူ ဤစာချိုးကို ရေးနည်းမှာ သိုင်းဆရာကြီး ကျန်းဆန်းဖုန်း လျှပ်တစ်ပြက် ဈာန်ဝင်ခိုက် ရေးသားလိုက်သော လွန်စွာ ခက်ခဲနက်နဲသည့် သိုင်းပညာ တစ်မျိုးဖြစ်၍ ရှက်စွန်းမှာ သိုင်းပညာ အဘယ်မျှပင် တော်နေစေမူ ဤပုံစံအတိုင်း ထပ်တူထပ်မျှဖြစ်အောင် ရေးသားနိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ချင်တူးတူးက လှိုက်လှဲစွာ ဝမ်းသာလွန်းသဖြင့် လက်ခုပ်လက်ဝါး တီးရင်း အော်ဟစ်ပြောလေ သည် ။

"ဆရာကြီးရှက်စွန်း ရုံးပြီ၊ ဆရာကြီး စကားကို ဆရာကြီး ပြန်မရုပ် သိမ်းရဘူးနော်"

ရှက်စွန်းက ကျန်းချွေးဆန်းအား တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်လျက် ...

"ငါမင်းကိုရုံးသွားပြီ ကျန်းချွေးဆန်း၊ ကိုင်း ... မင်း ငါ့ကို ဘာပြောချင်သလဲ ဘာတောင်းဆို ချင်သလဲ၊ ပြောပါ"ဟု ဆိုလေ၏။

ရှက်စွန်းလေသံက မာလျက်ရှိသော်လည်း မျက်နှာအမူအရာက ပျော့ပျောင်းလာ၏။ စိတ်ဓာတ်အင်အား လျော့လိုက်ဟန်တူပါ၏။ ပြီး ဤသို့ တစ်ပါးသူ၏ စကားကို နားထောင်ရတော့ မည့်အဖြစ်မျိုး သူတစ်သက်တွင် ကြုံခဲ့ရဖူးခြင်းလည်း ရှိဟန်မတူသောကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျသွားပုံ ရပါ၏။ ကျန်းချွေးဆန်းက ပြုံးလျက် ...

"ကျွန်တော် ဆရာကြီးကို ထွေထွေထူးထူး မပြောချင်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောချင်တာက ဆရာကြီး အခု နဂါးနိုင်စားကို ရပြီဆိုတော့ ဒီမှာ ရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ အသက်ကို မသတ် ပါနဲ့ တော့၊ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်ပါတော့လို့ ပြောချင်တာပါ၊ သူတို့ ကိုလည်း ဒီမှာ ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ အကြောင်းကို အပြင်ကို လုံးဝ မပေါက်ကြားဖို့ ကတိပေးခိုင်းရင် ပြီးတာပါပဲ ဆရာကြီး"

"ဟဲ့ ... ကျန်းချွေးဆန်း၊ ငါ ဒီလောက်မနံဘူးကွ၊ ငါဆိုတဲ့ ကောင်က ကတိစကားကို ဘယ်တော့မှ မယုံချင်ဘူး"

ချင်တူးတူးက ကြားဖြတ်၍ ...

"ဒါဖြင့် ဆရာကြီးလည်း ကိုယ်ပေးထားတဲ့ ကတိကို ဖျက်တော့မှာ ပေါ့ ဟုတ်လား"ဟု မေးလေ၏။

ရှက်စွန်းက အသံကို တိုးစေ၍ ...

"မင်းတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကိုတော့ ငါ ချမ်းသာပေးမှာ ပါကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီပြင်လူတွေ ကိုတော့ လူ့လောကမှာ ချန်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကဲ ... အချိန်ကြာတယ်၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက်က ခုချက်ချင်း ကိုယ့်အင်္ကျီစကို ယ်ဆုတ်ဖြပြီး ကိုယ့်နားထဲကိုဆို့ပိတ်ထားလိုက်၊ နည်းနည်းမှ အသံမဝင် စေနဲ့ နော်၊ အသက် မသေချင်ရင် ငါပြောသလိုလုပ်၊ ဒါပဲ"

ရှက်စွန်းက နောက်ဆုံးစကားကို ကျန်းချွေးဆန်းနှင့် ချင်တူးတူး နှစ်ဦးတည်းကြားအောင် တိုးတိုးညှင်းညှင်း ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကျန်းချွေးဆန်းတို့ လည်း ဘာမျှ စဉ်းစားမနေတော့။ ကိုယ့် အင်္ကျီစကို ယ်မြန်စွာ ဆုတ်ဖြပြီး နားထဲသို့ ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ကြ၏။ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်လည်း ပို၍ တင်းကျပ်စွာ ဖိအုပ်ထားလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ကျန်းချွေးဆန်းတို့ နှစ်ဦးသည် ရှက်စွန်း ပါးစပ်ဟ၍ အော်လိုက်သောပုံကို မြင်လိုက်ရပါ၏။ ရှက်စွန်းက အသံရှည်အော်လိုက်ဟန်တူပါသည်။ ထိုခဏတွင် ကျန်းချွေးဆန်းတို့ သည် နားနှစ်ဘက်ကို လုံခြုံအောင် ပိတ်ဆို့ထားသောကြောင့် ဘာအသံမျှ မကြားရ။

ထို့ပြင် မျက်ခုံးဖြူရိုက်၊ ဝေလငါးရိုက်၊ ဟိုင်ဆားရိုက်၊ လက်သီးဘုရင်ရိုက်တို့ မှ ရိုက်သားအားလုံး ပါးစပ်ဟလျက် သူတို့ ၏ မျက်နှာ

ကိုယ်စီတွင် လွန်စွာ ထူးဆန်းအံ့သြသော အမူ အရာဖြစ်ပေါ်သွားသည် ကိုလည်းကောင်း၊ တစ်ဖန် ထိုထူးဆန်းအံ့သြသော အမူအရာမှ တဖြည်းဖြည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လာသော အမူအရာပေါ်လာပြန်၏။ သူတို့ ကို ကြည့်ရသည် မှာ လွန်စွာ ခံစားရ ခက်သောဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားနေရဘိသို့ ထင်ရပါ၏။ အတန်ငယ်ကြာသောအခါတွင် တော့မူ သူတို့ သည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မြေပြင်ပေါ် တဖုတ်ဖုတ် လဲကျသွားကြလေတော့၏။ ခွန်းလွန်ဂိုဏ်းမှ ကောင်းကျက်ချန်နှင့် ချန်ချို့တို့ မူတစ်ချက်မျှသာ တုန်လှုပ်သွားပြီး မြေကြီးပေါ် ချက်ချင်း တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ကာ သူတို့ ၏ အတွင်းအားဖြင့် ရှက်စွန်း၏ အော်သံကို ခုခံ တွန်းလှန်နေကြလေ၏။

ကျန်းချွေဆန်းနှင့် ချင်တူးတူးတို့ မှာ အော်သံကို လုံးဝမကြားရသော်လည်း ကောင်းကျက်ချန် တို့ နှစ်ယောက်၏ နဖူးပြင်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျလျက်ရှိသည် ကို လည်းကောင်း၊ မျက်နှာပေါ်ရှိ ကြွက်သားများ အဆက်မပြတ် တုန်ယင်လျက် ရှိနေသည် ကို လည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် ထိုနှစ်ယောက်သည် ရုတ်တရက် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေရာမှ ထခုန်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ပြန်အကျတွင် တစ်ခါတည်း ငြိမ်သက်သွားသည် ကို လည်းကောင်း၊ တစ်ခုမကျန် မြင်နေရလေသည် ။ ရှက်စွန်းသည် သူ ပြုဖွယ်များ ပြီးသည် နှင့် လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ကျန်းချွေဆန်းတို့ ၏ နားမှ ပိတ်စ ကို ဖယ်ရှားပစ်ရန် ပြောလိုက်၏။ ပြီးနောက် ရှက်စွန်းက ...

"ကဲ၊ ငါတို့ သွားကြစို့" ဟု ဆိုသည် ။

ကျန်းချွေဆန်းက အံ့အားသင့်လျက် ...

"ဘယ်သွားမှာ လဲ" ဟု ပြန်မေးသည် ။

ရှက်စွန်းက ပြုံးလျက် ...

"ပြန်မှာ ပေါ့ကွ၊ ဒီက ကိစ္စဝိစ္စတွေ ပြီးသွားပြီပဲ၊ ဆက်နေလို့ ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ"

ထို့နောက် ရှက်စွန်းသည် သူတို့ နှစ်ယောက်အား ကျွန်း၏ အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ ထိုနေရာတွင် ရွက်တိုင်သုံးတိုင် တပ်ဆင်ထားသော လှေကြီးတစ်စင်း ဆိုက်ကပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ရှက်စွန်းက လှေကြီးအနားကို ရောက်သော် သူတို့ အား လက်ပြု၍ ...

"လှေပေါ်ကို ကြွပါ"ဟု ပြုံး၍ ဆိုသည်။

သူတို့ သုံးဦး လှေပေါ်ရောက်ကြပြီးသည့်အချိန်တွင် ရှက်စွန်းက လက်တစ်ချက် ဝှေ့ရမ်းပြလိုက်၏။ ထိုအခါ လှေထိုးသားများက ကျောက်ဆူးကိုနုတ်၍ လှေကြီးကို ကမ်းမှ စတင်ခွာလိုက်လေတော့၏။ လှေကြီးပေါ်တွင် လှေထိုးသား ဆယ့်ခုနစ်ယောက်ခန့်ရှိ၏။ အားလုံး စကားမပြောကြ။ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်သာ ပြနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူတို့ အားလုံး အမူအရာမှာ အအများ နှင့်ပင် တူနေတော့သည်။

ချင်တူးတူးက လှေထိုးသားများ၏ အမူအရာကို အကဲခတ်ပြီးနောက် ...

"ဆရာကြီးက တကယ်ကိုတော်ပါလား၊ ဒီလောက်များ တဲ့ နားကန်း အအတွေကို ရှာနိုင်သားပဲ" ဟု ချီးမွမ်းသလိုနှင့် ရွဲ့ပြောလိုက်၏။

ရှက်စွန်းက ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာဖြင့် ...

"ဒါက ဘာများ ခက်လို့လဲကွ၊ ငါက ဘာစာမှ မတတ်တဲ့ လှေထိုးသားတွေကိုရှာပြီး နားတွေ ကန်းသွားအောင် ဖောက်လိုက်တယ်၊ တစ်ခါ

တည်း အအဖြစ်သွားအောင်လည်း ဆေးတိုက် လိုက်တော့ ခုလိုပုံမျိုး
တွေ ဖြစ်သွားကုန်တာပေါ့၊ ဟား ဟား ဟား ဟား "

ကျန်းချေးဆန်းမှာ ရှက်စွန်းစကားကိုကြားသော် တစ်ကိုယ်လုံးအေး
စက်သွား၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် ရွံရှာမုန်းတီးသော အမူအရာ
ရုတ်ခြည်း ပေါ်လာသည် ။ ချင်တူးတူးကမူ လက်ခုပ် လက်ဝါးတီးလျက်
...

"အို ... တယ်ပိုင်တဲ့ အကြံပါလား၊ သူတို့ တွေ နားလဲကန်း၊ စကားလ
ည်း မပြောဆိုနိုင်တော့ ဆရာကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ သူတို့ ဘက်က
ဘယ်ပေါက်ကြားနိုင်တော့မှာ လဲ၊ သိပ်စိတ်ချသွား တာပေါ့၊ ပိုင်လိုက်
တာ ဆရာကြီးရယ်"

ကျန်းချေးဆန်းက ချင်တူးတူးကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ချိတ်လျက် ...

"ချင်တူးတူး မင်းက မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လျက်နဲ့ ဘာလို့
ဒီလောက် ရက်စက်တာ မျိုးကို အားပေးအားမြှောက်လုပ်နေရတာလဲ၊
ဒါက ဘယ်လောက် ရက်စက်တဲ့ အလုပ်မျိုးလဲ၊ မင်း မို့လို့ တစ်ပါးသူငို
နေချိန်မှာ ရယ်နိုင်ရက်တယ်"ဟု ရင်းနှီးသူချင်း ပွင့်လင်းစွာ အပြစ်တင်
ဝေဖန် ခြင်းကိုပြု၏။

ချင်တူးတူးက နှုတ်တုံ့မပြန်ပါ။ လျှာကလေးကိုသာ
တစ်လစ်ထုတ်ပြပြီး ပြောမည့်စကားကို ချက်ချင်း ရုတ်သိမ်းလိုက်၏။
အကြောင်းမူ ကျန်းချေးဆန်း၏ မျက်နှာအမူအရာတွင် ဤမျှ ရက်စက်
သော အပြုအမူအတွက် လွန်စွာစိတ်မချမ်းမြေ့ဟန် ပေါ်နေသောကြောင့်
ပင် ဖြစ်ပါ၏။ ရှက်စွန်းကမူ ...

"ငါကတော့ ကလေးမလေးလို စိတ်ဓာတ်မျိုးမှ ကြိုက်တယ်ကွ"ဟု
ဆိုသည် ။

ကျန်းချွေးဆန်းသည် လွန်စွာ စိတ်ထိခိုက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက်အနားမှ ဖြုန်းခနဲထပြီး တစ်နေရာတွင် သွား၍ ထိုင်နေပေ၏။ အဘယ်မျှကြာအောင် ထိုင်နေမိသည် မသိ။ အကြည့်အာရုံထဲတွင် နေမင်းကြီးက လှေကြီး၏ အနောက်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ငုံ့လျှိုးလျက် ရှိသည် ကို တွေ့ရတော့မှ ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

"ဟာ ... ဘယ်နှယ်လုပ် နေကြီးက လှေရဲ့ အနောက်ဘက်ကို ငုံ့လျှိုးကျသွားပါလိမ့်"

သူသည် ဖျတ်ခနဲလှည့်၍ ရှက်စွန်းအား ..

"ဆရာကြီး လှေကြီးတော့ လမ်းကြောင်းမှားနေပြီ ထင်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ လှေကြီး ဘယ်နှယ်လုပ် အရှေ့ဘက်အရပ်ကို ဦးတည်နေရတာ လဲခင်ဗျ"

"လှေကြီးက အရှေ့ဘက်ကို ဦးတည်နေရင်တော့ ဘယ်မှားမလဲကွ၊ မှန်တာပေါ့"

ရှက်စွန်းက ပြန်အော်ပြောသည် ။

ချင်တူးတူးလည်း ဒိတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားပြီး ...

"အရှေ့ဘက်အရပ်က ပင်လယ်ပြင်ပဲ ရှိတော့တာ ဆရာကြီးရဲ့ ၊ အခု ကျွန်မတို့ ဘယ်သွားမှာ လဲ"

ရှက်စွန်းက အေးအေးဆေးဆေးပင် အရက်ကိုထုတ်၍ သောက်နေ၏။ သူတို့ ကိုလည်း ...

"လာ လာ၊ အေးအေးဆေးဆေး သောက်ကြရအောင်"ဟု ခေါ်နေသည် ။

ချင်တူးတူးက စိုးရိမ်သံဖြင့် ...

"ဆရာကြီး လှေကြီးကို ပြန်မလှည့်ခိုင်းသေးဘူးလား"

ရှက်စွန်းက အရက်တစ်ကျိုက် မော့ချပြီးနောက် ...

"တယ်ခက်ကြပါလားဟာ၊ ငါက မင်းတို့ ကို ဝမ်ဖန်ကျွန်းပေါ်မှာ ကတည်းက ရှင်းရှင်း လင်းလင်း ပြောပြီးပြီမဟုတ်လား၊ ငါနဂါးနိုင်ဓားကို ရပြီးရင် လူသူလုံးဝမရှိတဲ့ တစ်နေရာကိုသွားပြီး ဒီဓားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်မလို့ ဆိုတာလေ၊ ဒါကြောင့် အခု ငါက လူသူလုံးဝမရှိတဲ့ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို သွားပြီး နေထိုင်ဖို့ စိတ်ကူးထားတဲ့ အတိုင်း အကောင်အထည်စဖော်နေတာလေ"

ချင်တူးတူးက ဒေါမာန်ကလေးဖြင့် ...

"ဟာ၊ ဒီလို မဖြစ်ဘူး ဆရာကြီး၊ ကျွန်မတို့ ကို အရင်ပြန်ပို့ပေးပါ"

ရှက်စွန်းက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်၏။ ပြီးနောက် ပြုံးလျက် ...

"မင်းတို့ က မြေပြန့်ကို ပြန်သွားရင် ငါ့သတင်းပေါက်ကြားသွားမှာပေါ့ကွ"

ကျန်းချေးဆန်းက ထိုစကားကြောင့် ရုတ်ချည်း ထရပ်လျက် ...

"ဆရာကြီး၊ ပြတ်ပြတ်ပြောပါ၊ ကျွန်တော်တို့ ကို ဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားသလဲဆိုတာ"

"ရှင်းရှင်း ပြောစေချင်ရင် သိပ်ရှင်းအောင် ပြောပြမယ်လေ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် ငါနဲ့ အတူ ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ အဲဒီမှာ ဒီဓားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ငါဖော်ထုတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်၊ အဲ ... ငါလုံးဝ ဖော်ထုတ်လို့ ရသွားတဲ့ တစ်နေ့ကျမှ ပဲ ငါရော၊ မင်းတို့ ရော မြေပြန့်ကို

အတူတူပြန်မယ်၊ ဒါပါပဲ ကျန်းချွေးဆန်း"

ချင်တူးတူး မျက်လုံးအစုံ ဝိုင်းစက်သွား၏။

"တကယ်လို့ ဆရာကြီးက နဂါးနိုင်စားရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဆယ်နှစ်
ကျော် ကြာတာတောင် ဖော်ထုတ်လို့ မရင်ကော ရှင်"

ရှက်စွန်းက ပြီးလျက် ...

"ဒီလိုဆိုရင်လည်း မင်းတို့ က ငါနဲ့ အဲဒီကျွန်းပေါ်မှာ ဆယ်နှစ်ကျော်
တဲ့ အထိ နေလိုက်ရုံပဲပေါ့၊ ငါကသာ တစ်သက်လုံး စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊
ဖော်ထုတ်လို့ မရဘူးဆိုရင်လည်း မင်းတို့ လည်း ငါနဲ့ အတူတကွ
အဲဒီကျွန်းပေါ်မှာ ပဲ အရိုးထုတ်ကြဖို့ ပဲ ရှိတာပေါ့"

ချင်တူးတူး မျက်ရည်ဝေပြီ။ ကျန်းချွေးဆန်းလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမ
သိ။ စိတ်ဓာတ်တော့ လွန်စွာကျသွားသည် ။ ရှက်စွန်းက သူတို့ နှစ်ဦး၏
အမူအရာကို အသေအချာ အကဲခတ်ပြီးနောက် ပြီးတုံ့တုံ့ အမူအရာဖြင့်
...

"မင်းတို့ နှစ်ယောက်အတွက် ဘာများ စိုးရိမ်စရာ နောက်ကြောင်းငဲ့
စရာ ရှိတာမှတ်လို့ ကွာ၊ နှစ်ယောက်လုံး လူပျို၊ မိန်းမပျိုတွေပဲ၊ ပြီးတော့
သံယောဇဉ်ဖွဲ့နှောင်နေကြတဲ့ ချစ်သူမောင်နှံပဲဟာ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်းက
လေး ပေ ၁၂၀ လက်ထပ်ပြီး တစ်သက်တာပတ်လုံး
အကြင်လင်မယားအဖြစ် နေသွားကြရုံပဲပေါ့၊ အဲ ... သားတွေ သမီးတွေ
ထွန်းကားလာရင်လည်း ပဲ ကျွန်းကလေးပေါ်မှာ ဘယ်လောက်များ ပျော်
စရာ ကောင်းလိုက်မလဲကွာ၊ ဟား ဟား ဟား"

ကျန်းချွေးဆန်းက ရုတ်တရက် ထအော်သည် ။

"ဆရာကြီးကလဲဗျာ၊ ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ"

"ငါပြောတာ ရှင်းရှင်းကလေးပဲ၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် နားလည်နိုင်တဲ့ ဘာသာစကားနဲ့ ပြောနေတာပဲကွ"

ကျန်းချွေးဆန်း လွန်စွာ မျက်နှာပူသွားသည်။ ချင်တူးတူးကို ဝေကြည့်လိုက်သော် ချင်တူးတူး သည် ရှက်လွန်း၍ ထင့်၊ မျက်နှာနီရဲလျက် မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့နေရှာလေသည်။ ကျန်းချွေးဆန်းလည်း ရင်ခုန်သွားသည်။ စိတ်ထဲမှ လည်း ...

"အင်း ... ဒီပုံအတိုင်း ဆက်သွားလို့ ကတော့ ငါ့စိတ်ကို ထိန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး "ဟု တွေးမိ သည်။ ထိုသို့တွေးမိသည် နှင့်အမျှ ထိုနေရာမှာ အမြန်ဆုံးထွက်သွားမှ ဖြစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သို့ဖြင့် သူက ဒေါသကို ထိန်းရင်း

"ဆရာကြီး ကျွန်တော့်စကားကို ယုံပါ၊ ကျွန်တော်က ကတိတစ်ခွန်း ပေးပြီးရင် ဘယ်တော့မှ ပျက်တတ်တဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာယုံပါ၊ အခုလည်း ကျွန်တော် ထပ်ပြီး ကတိပေးပါတယ်၊ ဆရာကြီးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျွန်တော် မပြောပါဘူး"

"မင်းက ဟူတန်းခုနစ်ဖော်ထဲက တစ်ယောက် အပါအဝင်ဆိုတော့ မင်းရဲ့ စကားကို ငါ ယုံကြည်ချင်ပါတယ် ကျန်းချွေးဆန်း၊ ဒါပေမဲ့ ငါလေ ငါအသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်တုန်းက ဘုရားသခင်ကို ကျိန်ဆိုခဲ့ဖူးတယ်ကွ၊ ဒီမှာ ကျန်းချွေးဆန်း မင်း ငါ့ရဲ့ လက်ချောင်းတွေကို ကြည့်စမ်း"

ရှက်စွန်းက စကားအဆုံးတွင် လက်ဝါးဖြန့်၍ ထောင်ပြလိုက်သည်။ ကျန်းချွေးဆန်းနှင့် ချင်တူးတူးတို့ က လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသော် ရှက်စွန်း၏ ဘယ်ဘက် လက်ချောင်းများ အနက် လက်သန်းတစ်ချောင်း လုံးဝမရှိတော့သည် ကို တွေ့လိုက်ရပါလေတော့၏။
